

[Ministeren for handel, industri og søfart.] erklærer, at de ikke er i stand til at overtage dækningen af krigsrisiko for varer, der transporteres over søen, uden at sætte evnen til at opfylde også deres normale forsikringsansvar på spil.

Spørgsmålet om lovens forlængelse har endvidere været drøftet med de øvrige garantgrupper, bankerne, handelen og industrien, og der foreligger fra alle sider tilslutning til en forlængelse af loven som nu foreslået, idet det fra alle sider erkendes, at det endnu ikke er muligt at undvære en dansk krigsforsikring for varetransporter.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Endvidere tillader jeg mig at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov nr. 355 af 20. juli 1945 om hjemrejse og ferie m. m. for søfarende.*

Ved lov nr. 355 af 20. juli 1945 blev der under visse betingelser tilstået danske søfarende, der under krigen havde gjort tjeneste i dansk eller udenlandsk skib eller på anden måde havde været til disposition for krigsformål i De Forenede Nationers interesse, fri hjemrejse med underhold til deres hjemsted her i riget for statskassens regning og endvidere indtil 3 måneders ferie med løn for statskassens regning, beregnet på grundlag af varigheden af den pågældendes tjeneste under krigen. I henhold til disse bestemmelser er der indtil nu udbetalt ydelser til ca. 3 700 søfarende, og den samlede udgift har hidtil beløbet sig til ca. 9 mill. kr.

Lovens § 2 bestemmer, at begæring om hjemrejse i henhold til § 1 skulle fremsættes overfor dansk konsul inden den 1. maj 1947. Loven indeholder derimod ikke nogen absolut frist for at oppebære ferieløn i medfør af §§ 4—5. Der fremkommer til stadighed enkelte henvendelser fra hjemvendte søfolk om opnåelse af ferieløn, ligesom der foreligger nogle ganske få tilfælde, hvor begæring om hjemrejsen er indgivet rettidigt til dansk konsul, men hvor hjemrejsen ikke har kunnet finde sted endnu på grund af de pågældendes sygdom.

Loven om hjemrejse og ferie m. m. for søfarende havde til formål at skaffe de søfarende, der under krigen havde været afskåret fra deres pårørende, en tiltrængt rekreation og mulighed for en ferie i hjemlandet, hvorved man tillige ønskede at give udtryk for statens påskønnelse af danske søfarendes indsats for De Forenede Nationers sag. Da der nu snart er forløbet 4 år siden krigens afslutning, i hvilken periode de sø-

fårende, der ønskede at opnå de ved loven tilsagte ydelser, har haft rigelig tid til at vende hjem, må handelsministeriet anse det for påkrævet, at adgangen til at opnå en sådan ydelse nu snarest bringes til ophør. Det foreslås derfor i nærværende lovforslag, at andragender om ydelse af ferieløn må være indgivet til handelsministeriet inden udløbet af september måned 1949, og at ferieløn kun skal kunne udbetales, for så vidt den pågældende søfarende inden nævnte tidspunkt er vendt tilbage til Danmark og overfor ministeriet dokumenterer at opfylde de i loven fastsatte betingelser for ydelse af ferieløn.

Af hensyn til de ganske enkelte tilfælde, hvor en søfarende på grund af langvarig sygdom, f. eks. tuberkulose, har været forhindret i at tiltræde hjemrejsen, men hvor behørig begæring er indgivet til en konsul inden den i § 2 fastsatte frist, har man dog ment at burde holde mulighederne åbne for at tilstå fri hjemrejse og ferieløn, selvom hjemkomsten først sker efter udløbet af september måned 1949. I lovforslaget er derfor optaget en hertil sigtende bestemmelse, hvori det fastsættes som en betingelse, at hjemrejsen er tiltrådt omgående, efter at de forhold, der var til hinder herfor, var bortfaldet.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Endelig har jeg den ære at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov nr. 48 om navigationsundervisningen af 28. februar 1916 med ændringer af 1. april 1919, 30. april 1921 og 1. april 1922, jfr. lovbekendtgørelse nr. 331 af 1. april 1922.*

Dette forslag må ses som et led i imødekommelsen af de ønsker om en økonomisk og arbejdsmæssig ligestilling med statskolernes personale, som gennem mange år har været fremsat fra bestyrere og lærere ved navigationskolerne. Denne ligestilling blev allerede ved den i 1946 stedfundne revision af loven om statens tjenestemænd tilvejebragt, for så vidt angår den rent lønsmæssige side af sagen. Bestemmelsen om navigationslærernes undervisningspligt er imidlertid fastsat i loven om navigationsundervisningen, og en regulering af undervisningspligten kunne som følge heraf ikke ske ved tjenestemandsløven, men måtte ske ved en ændring i den for navigationslærere gældende særlovgivning. Udover det lønsmæssige har såvel handelsministeriet som lærerkorpset været af den opfattelse, at den undervisningspligt på indtil 39 timer ugentlig, som i øjeblikket er fastsat i naviga-